

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer Ample, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR,

Carrer Ample, 26, y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

UN TROS DE PAPER.

ADVERTENCIA.

Habentse agotat instantàneament la edició del número anterior, esperem dels suscriptors de fora ciutat que 'ns dispensarán l' haber rebut dit número ab algun retard. Per altra part, ja no 'ns tornarà á suceshir, pues en vista de la bona acollida que i pùblic dóna á nostre semanari, hem disposat augmentar la edició.

LA CAMPANA!

«Ah, no ho sabian? Doncas si, hem rebut una pila de queixas dels nostres parroquians, perque la semanara passada vam parlar poch de la campana.

Pensabam nosaltres que parlantne tothom molt, se consideraria com un mérit la originalitat de no parlarne gaire, y no 'ns ha rehixit.

«No? donchs ja 'ls ne omplirém las butxacas; avuy quasi tot campana, y per no olvidárnosen comensarémen are.

Qualsevol, per molt que ignori la historia de Catalunya, encara que siga un mantenidor, no hi ha dupte que sabrà la importància moral y material que en totes èpoques han tingut las campanas en questa terra privilegiada.

Potser que algú me fassi notar que totes las nacions d' aquell mòn de monas tenen en gran estima semblants trastos, pero ja 'ls asseguro, y ho puch assegurar perque, gracias á Déu, no so dels que han viatxat menos, que comparat ab lo paper que aquí fan las campanas, lo dels altres llochs es paper blau d' aquell de embolicar trocas, y encara si massa m' apuran los hi diré que de estrassa.

Repareuho bè y veureu que es una cosa per demés.

Remontemnos á lo mes lluny de nostras crònicas y 's troba que ja las campanas atabalavan á nostres primers pobladors.

Anem mes endavant y entre mil campanas célebres, que no citó perque aixó fòra lo cuento de may acabar, nos trobem ab las de los històrichs somatens, fins que, en lo

reynat de D. Pere del punyalet, ja sobreix la campana de la Uniò, que segons lletras de impremta, va fer quasi tan sonoll com la nostra Laya, sino que, parlant francament, hem de dir que ab moltí mes honra.

Mes endavant encara y passant sempre per entre un remat de campanas famosas, nos trobem ab la Honorata, immortal per haber tocat á somaten en la guerra que ab tanta gloria varem sosténir contra Felip V, y per habérsen després venjat dit Rey, manant que la trossejessin, no mes que perque va tenir la condescendència de deixarsse tocar pe'ls catalans, sabent ella que no podia ni debia deixarsho fer.

Aixó y lo haber fet cremar lo burro que va dur al suplici á un que va atentar contra la vida de un personaje reyal, son los fets que mes proban la il-lustració que tant en los temps antichs com moderns han adornat á nostres gobernants.

Altres n' hi ha que després de la Honorata han donat que enrahonar, pero deixemlas, y com qui salta los pilans de can Xifré saltém uns quants trosos d' historia y fem de manera de caurer de peus junts en la època que atravessem are, ab lo farsellet de las nostres penas al coll.

Jo m' hi trovat, un dia que 'm vaig llevar demati per anar á buscar á la llevadora. (Surto de casa y tocan horas) (primera campana,) encara no havia donat quatre passos, quant, ganinch gananch, ganinch gananch, las burras de la llet. (Vagin contant per no entretenirnos) arribo á la cantonada y veig lo cartell de Santa Creu «La campana de la Almudaina» ho estava llegint y 'm sento:—Senyor, la gorra,—passaba un combregar, me descubriyo y estaba encara agenollat, quant las cabretas, venint apressuradament me fan alsar y arraconarme á l' altre cantó, desdeahont veig lo cartell dels Campos que deya, «La esquella de la torratxa» y lo del Liceo, ahont la nit passada habian debutat uns campañolos; dono quatre passos y un d' aquells que venen llumeneras comensá á dar cada cop ab aquella especie de planxas de llautó, que si allavoras, no vaig quedar sort, no hi quedaré may; veig la creu blanca de la porta de cala llevadora, estiro lo cordil d' una campana que fins molt entrat lo dia penja al costat de la escaleta, y com si s' esperés la senyal meva, s' alsan totes las campanas al vol, perque aquell dia s' havia mort no sé quin bisbe.

Tot aixó en menos de déu minuts.

Y no penseu que així fos precisament aquell dia, jo 'l

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes 4 rals.

FORA DE BARCELONA.

Trimestre 12 rals.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMANNA.

(Si Déu vol).

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

el 15 de cada mes.

cito porque habentme llevat demati y no havenhi en la ciutat altre bullici que aquell, se 'm va fer notable y ho vaig observar. Los demés días y las demés horas es lo mateix, per no dir pitjor; pareuhi bè la atenció y vos semblarà que viviu dintre de una regadora plena de pedrals que algú la fa rodolar á puntadas de peu.

Ja tenen rahó que l' home s' acostuma á tot!

Jo sé jendre que á copia d' anys d' estar ab la sogra han arribat á viurer disputant y tirantse coses pel cap no mes cinch ó sis vegadas cada dia.

Si no fos aixís, com podrà compéndrers que hi hagués qui pogués véurer en Barcelona ab aquet soroll de campanas, sense contar las orellas á prova de bomba que poden estar á prop de las parroquias y las blindades que viuen en los calderers. Desenganyeus y conveniu ab mí, es lo costum.

A mes de lo costum no hi ha dupte que per instant nos agradan las campanas, tant que no fòra estrany que algú, d' aquells que creuhen en la transmigració, nos surtis algun dia ab que molts dels que mes figurauen en Barcelona, n' habian portat al coll per anar á pastorar.

Aixis com á un diputat se li fa fer lo que 's vol prometentli un bon empleo, ó á un gos lo seu ballar ensenyantli un os, á un català, parleuli de campanas, y ja 'l teniu content:

En proba d' aixó, no hi ha ningú capás de probarme que res de lo que parli, ó fassi olor de campana, haigi anat malament.

En lo terreno literari:

La Campana de l' Almudaina: furor.

La Esquella de la Torratxa: furor.

Lo señor Balaguer va probar de enviar á los Jochs florals La Campana del Ave María: premiada.

En Bofarull té en los Trovadors nous una composició de tres planas, que no hi ha mes que ninch, nanch, y ninch, nanch: agrada molt.

Y no es per lo mérit que pugan tenir las composicions, es perque 'ns agradan las campanas, y... ja está dit, nos agradan.

Si algú vol fer gloria y diners en Barcelona, que parli de campanas, no falta, ja veueu que qualsevol de las cosas que hi citat es capás de ferlas lo mes tonto, donchs si las voeu fer, ja teniu patró del èxit.

Y aixó en qualsevol sentit que siga. Estich segur que si

ls industrials de tot alló de la Boria y plassa de la Llana agafan las sevas llibretas ó comptes de las campanas que han fet ó han de cobrar y las pòrtan als jochs florals en forma de balada, se n' enduhen los primers premis y no deixan res pels cantors de las estrelletas, las ninas, los estels y tots aquells que si ho anessim á esbrinar bù, al últim no són mes que gent pagada per en Fradera, aquell home que ven gruas en la plassa de Sant Jaume, y quatre ó cinc fiudehers, perque cada any los hi anuncien los seus géneros en vers.

Mes tornant al nostre asumpto, ¿qué tè de estrany que cosa de dèu ó doce anys enderrera, una municipalitat desitjosa de glòria, coneixent lo gust de Barcelona, pensés en fer una campana?

Els molt natural.

Se va proposar la campana y lo primer propòsit va ser lo de que fos una campana immensa, monumental; una d'aquestas campanas que farien pèrder lo curs á un estudiant encara que lo mateix rector s' hagués de casar ab sa germana.

Se va votar donchs la campana, nos varem posar á ferla, y llavors ella va comensar á fer lo bot y á no voler sustir bù de cap manera.

¡Heu vist lo que són las cosas!

Agradarnos tant las campanas, estarhi tant familiarisats y ab tot y ab això una vegada que volem fer la franezilla de ferne una de grossa, no poderne eixir de cap manera.

La primera no va servir perque no era bona.

La segona perque era xica.

La tercera perque era esquerdada.

La quarta perque no tenia nansas.

¡Quina humillació! ¡una campana que havia de tocar l' hora als nets dels almugàvers caréixer de lo que may ha faltat á la mes miserable olla, á lo mes vil tupí!

Per últim, ve un, se n' encarrega, la fa en Hostafrancs pensant que pòt ser á las altres no 'ls probavan los aires pestilents de la ciutat, la acaba, la pujan, la penjan, y ara nos trobem ab que vol fer la competència á n' en Tamberlich donant lo do de nansa.

No fa ninch nanch, ni nanch nench, ni ninch nonch, fa nyach, nyach, nyach; si fos una vritat lo de la transmigració, ha sigut oca.

¿Y donch qué fem? Tota la vida s' han de fer monuments com los de la Plaça Reyal, jardins com los del carrer de la Ciutat y lo passeig de Sant Joan, fonts com la de frente Atarras, y campanas com la Eularia?

¿Volen potser que 'l lletreiro que hi ha en la estació del ferro-carril de Mataró se cambiï per lo que hi ha en la de aquí?

No tracto de analisar qui tè culpa ni rahó, siga qui siga ó sigan los que sigan los que han pres part en tant grandiosa obra. Si la campana algun dia toca y sentiu com un eco, que tal vegada estant distrets podrian pèndre per un bram, no serà la terraire que passa ni la campana que sona, serà la veu de la vostra conciencia.

JAUIME GIRALT.

PENJADA!

Layeta: ¿y donchs, cóm pintém?
¿Per qué diantre estás cremada?
¿Cóm es que quant te preguntan,
Contestas poch y à morradas?
¿Qué 't pensas que al Municipi,
Perque ha fet ja tres campanas,
Com si fos estudiant discol,
Si l' hi pòt donar carbassa?
¿Qué 't créus que perque fa poch
Que n' has sigut batejada
Te portarán á coll sempre,
Y ara pujam y ara baixam?
¿Qué fa molt que 'ns coneixém
Per tractarnos tan de casa,
O créus que tot l' esta be
Perque tens lo pare arcalde?
Vinam aquí, poch sendery,
De tu 's murmura y malparla
Y ets famella, y fins la pols
Sobre una famella es taca.
¿Qué 't créus que t' en dinhen pocas?
¿Si t' en dinhen? ¡A la alsada
De un campanar dels mes alts!
No hi posis cap dupte, Laya.
Sensa anar mes lluny, dimérces
Hi habia un grupu en la Rambla,
M' hi acostó y; ¿quin fart de riurer?
¡Encara 'm fa mal la panxa!
Uns deyan:—¡Vaya, una veu!
Mes sento una trepitxada.
Altres:—¡Mes tò 's dóna un trompa!
Ab quinze duros de paga!

—¡Vol barra admetre un botó
En lloch de una columnaria!
—Donchs per so l' haurán admesa,
Perque tenim quatre barras.
—¿Qui 'ls fa anà á buscá un manyá
De Hostafrancs, per fer campanas?
¡Que vagin á trobá en Coll,
Que ha fet la de la Almudaina!
—¡Sembla un tró de aficionats!
—¡Sembla un llòp qu' enseiji un' aria!
En fi, noya, 't van posar
Que ni 't rentan tres bogadas.
Això que dihuen de tú
Vá al Ajuntament per taula,
Y ab un hom que t' doná 'l ser
Com si 't donés ferro 'l tractas.
Ell es ton pare adoptiu,
De mora ell t' ha fet cristiana,
Ell per padri t' doná un Princep
Y un Bisbe per batejarte.
Ell va fer esforsos grans
Perque 't veijessis tan alta;
Es dir no, això ho varen fer
Quatre braus treyen la ganya;
Pero ell va tréurer la bossa,
Després de haber tret la cara,
Y tú 'ls padassets l' hi treus
Y ningú l' hi treu las tacas.
Tú has fet com aquells xicots
Que 'ls fan apendre una fábula
Y 'l dia que l' han de dir
Se sofocan y....¡penjada!
¡Pobre pare! Ell que ja 's veyá
Ple de llaurers y de fama
Y un dia de professió
Sentirs per carrers y plassas:
¡Aquet, aquet la va fer!
¡A n' ell se l' hi déu la Eularia!
Trobarse ara en un moment
Perdudas las esperansas,
Sensa glòria, sensa quartos,
Y al últim sensa campana,
Y, non ragionar di lor
Sentintse, ma guarda é passa.
Vaja, Layeta, confessau,
N' hi ha per ferte un fart de natas,
¿Qué ha de fè ara aquet bon home?
¿Cóm déu estar la seva ànima?
Com un xicot que tè un quartó
Se 'l gasta tot ab castanyas.
N' hi donan set, y en sent lluny
¡S' en troba sis de corcadases!
¿Y als mestres del gay saber?
¡No 'ls xafas poch la guitarra!
¿Cóm podrán dir que retruys,
Que senyas llur jorn, que brandas?
Si las flors se 'ls tornan ruda
¿Cóm jochfloraisan, parla?
Si ells buscan Rogers de flor:
¿Qué 'n fan de un Roger de aufabregá?
Fins San Jordi está cremat
Y faria una arcalada
Si no estigués compromés
Com saps, á matar la aranya.
Y no 't pensis; hi ha motiu
Per això y per molt mes, Laya,
Y ja veus que jo per dirlo
No 'm fico re á la butxaca.
Jo 't vaig sentir un demati
Pujant la escala de casa,
Y, formalment, me vaix crèrver
Que algú s' enduya la brana.
Y un dia que per dinar
Teniam molls á la llauna,
Cregui que llaminejant
Lo gat l' habia tombada.
Francament, per no sentirte,
O sentirte enrregollada,
Lo que es jo, t' ho dich de veras;
M' estimo mes senti en Mata.
Creume, donchs, pren lo consell
Que vaig á donarle, Laya,
Conseil que està molt en boga
Entre politichs y ratas:
Fes un petit manifest,
Curtet, dotze ó tretze rallas;
Pero això sí ben escrit....
¡Si lingüesis be ab en Fargas!
Y en ell dius que 'ls desenganyas
Y las passions y las farsas,
A retirarte t' obligan
A n' á la vida privada,
Fent això donas tu 'l cop
Y nosaltres darem gràcias,
Y l' endemà demati
Quant un hom pren xocolate
¡Ab quin gust veurá en lo Diari
Que ja no cobras ni pagas!
Ara tu fes lo que vulgas;
Jo las mans ja 'n tinch rentadas,
Si m' escoltas: ¡Deu t' ho pach!
Si no m' escoltas: ¡Penjada!

BONAVENTURA GATELL.

RESTAURACIÓ DEL TEATRO DE SANTA CREU.

L'anomenat decà de nostres teatros està completament trasmutat de cap á peus.

Sobre gustos no hi ha res escrit, y de consegüent tot lo que aquí estamparem es un parer que sens dupte no serà 'l de tothom, pero tal vegada serà 'l de la majoria. Endavant.

Segurament que en la restauració no hi hagué un plan preconcebut, y sigui per això, sigui perque los diferents artistas que estaban encarregats de coses distintas no tingueren una sentadella pera anar lots á la una, resulta una varietat en lo tot faltada de conjunt. En tota obra artística que no 's vegi un orde igual, un mateix estil, dona 'l resultat d' una botiga de drapaire ahont estan barrejats los objectes moderns y los antichs, los barrets de la milícia del 54, las gorras de pagés y 'ls hongos de dos sigles enderrocada; dona una varietat contraria al bon gust.

Se desprèn de tot això, que al pregar una ullada per lo teatre no se l' hi troba 'l caràcter degut, qualitat tan escsible á las obras d' art, com las parets en una casa. Posint aquell sostre en qualsevol siti que no necessiti indicar l' objecte á que està destinat, pòsitlo en un envelopat de ball, en una sala de espera de estació de camí de ferro y serà passador, ningú dirà que signi un pègat en un banch. Pero en un teatre, era indispensable que allí estigués encarnada la idea de ser allí un temple del art, no bastant per això los petits trofeos que omplen los vuits del rededor del sostre; era indispensable que al veurlo tothom digués: això es propi de teatre. ¡Això suscereix? Creiem que no.

Lo motiu de la decoració que resalta de un modo notable en tots los espais que pera decorar quedaban al artista; es un dragó alat que capritxosament va cambiantse en una especie d' escardot, com pera demostrar ab la infecunditat d' aquesta planta, la infecunditat del autor de tals pinzellades. Alguns han batejat això d' estil del renaixament, anant tan errats com los que han dit que era pintura pompeyan (¡pòst per l' autor se diu Pompeyo!). Uns y altres deuen haber vist pochs exemples dels gèneros á que 's refereixen. Nosaltres, mes modestos, creyent que aquet es un nou estil, l' hi donarem lo nom de Restauració del Teatro Principal, estil que si arriba á tenir imitadors, pitjor per ells.

La decoració dels antepetros del pisos se ganes de ser grega y allí s' hi han amontonat objectes y mes objectes daurats que tothom crèu que al autor l' hi debian dòlder les sobras que poguessin quedar. A mes d' això, sent enterament iguals tots los antepetros del primer al últim, resulta un conjunt monòton y fatigós fins als ulls dels que no tenen la mes mínima noció d' art.

Deixem ara tot lo demés pera enraonar del teló de boca, que 's fa tart y volem acabar.

Avans de dir res del present, consti que 'ns raca molt que hajin tret lo passat degut al reputat escenògrafo Mr. Gambon. Dificilment veurem en Barcelona un teló en que hi hagi una cortina de mèrit de la blanca ab sarrell d' or del fondo del teló que lamentem no véurerlo servir.

Parlem del d' ara.

Preguntant á un subjecte 'l dia de l' obertura del teatre, què l' hi sembla lo teló (lo tenia á la vista), va contestar: «¡Oh! espero que baixi.» Aquet seria de la opinió que anem á emètrer.

Pera nosaltres lo teló serveix pera tapar y destapar la escena, luego es impròpi del tot un edifici que puji y baixi. No volem tampoc cárter en l' extrem oposat dels que dihuen que no admeten això, no podem tampoc admètren un sol cortinatxe perque déu pujar y baixar sempre ab los mateixos plechs, y que de consegüent un teló deuria ser una cortina real y verdadera de vellut de seda. Un teló es, déu ser una obra d' art, y de consegüent entre l' idealisme dels edificis que pujan y baixan sensers, y 'l realisme de la cortina de vellut, admitem lo terme mitj d' una cortina pintada.

Pero ab tot, respectem l' idea del artista, quadros hi han de grans mestres que estan mal concebuts, pero las altres grans qualitats los han fet passar á la posteritat, y son objecte de estudi; ocupemnos del modo de portarla á cap. Representa dit teló dues cortinas que, separadas, descubren un temple en que hi ha una porció d' escalinatas que 's dirigeixen de cesta á ballesta, pero que desafiem al mes pintat que 'ns sàpiga dir ahont van á parar.

Lo pintor, debia pensar: «ja que la cortina té de ser pintada, preu per preu posemhi forsa roba.» Y en efecte, no l' hi va planyer: de manera, que per la corda que la sosté lo pes de te ser excessiu, y prou al primer dia 's petarà 'l clau ó 's trencará la corda, y allàvors tindrem lo teló que voldriam, en quant á la concepció, tapant la cortina tot lo demés.

No trobem indispensable l' abús que s' ha fet del color de rabi en lo cortinatxe, pero si desitxariam sapiguer ahont va aquella gira de la part alta del teló.

No es mal pensat l' haber posat á cada cantó uns llargandaios ab unas grans borlas á la punta, quelas borlas tampoc escassejant, ja que devant de la primera escalinata hi han tirat per allí uns atributs de teatre tan mesquins que semblan joguines de criatura.

Acaba la escalinata de primer terme ab un pedestal ahont, hi ha, incòmodament sentada, la tan coneguda Saffo de Pradiere, que encara que es molt different, sempre la paròdia recorda l' objecte parodiat.

En quant á clar y obscur trobem que no està motivat, donchs hi han esbatiments que no se saben quins objectes son los que 's projecten.

Lo color en general es pesat, y això es lo que fa mes antipàtica l' obra. Com á exemple de pesades, citarem el to de pedra privada de llum del primer plà.

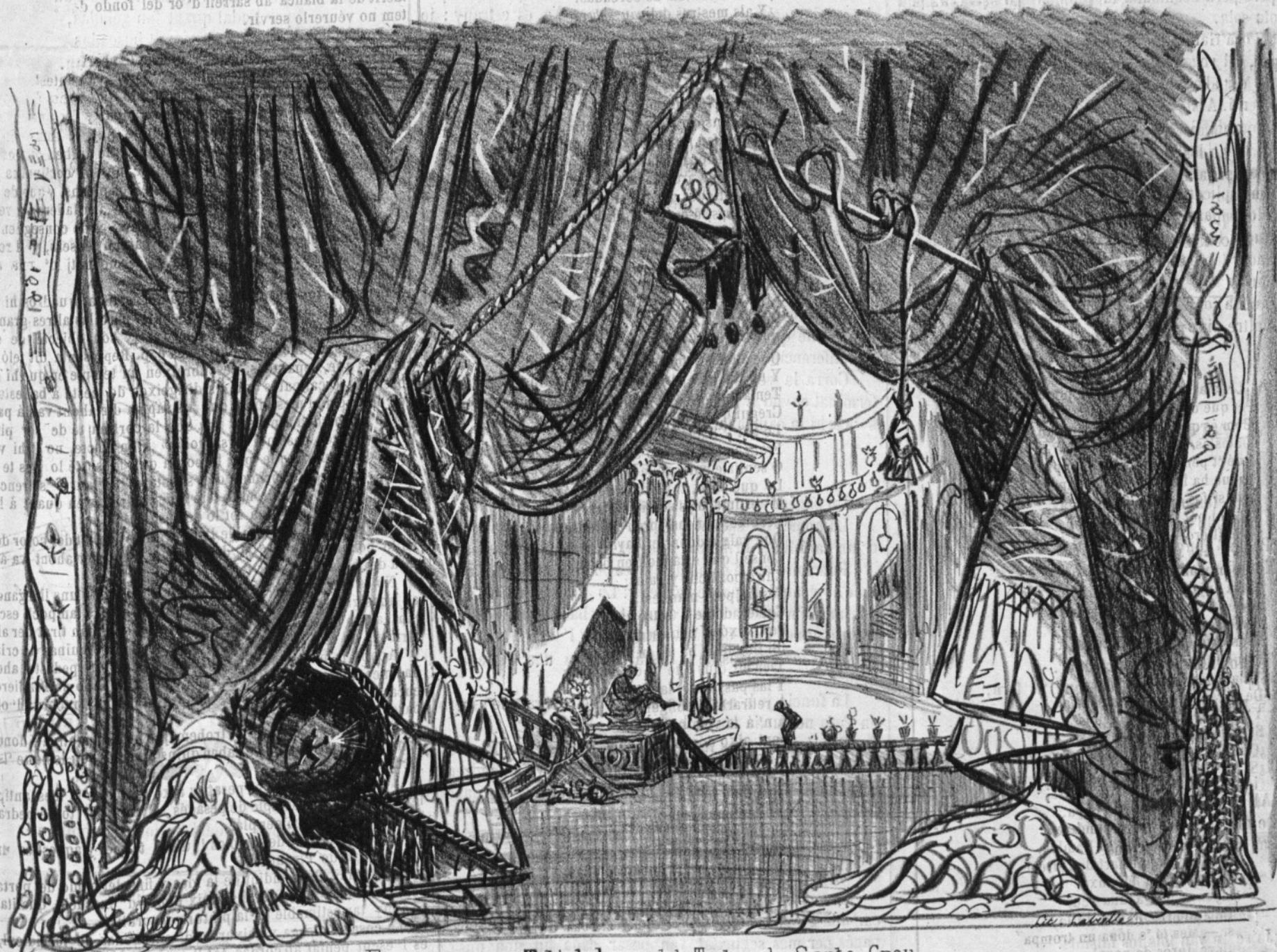
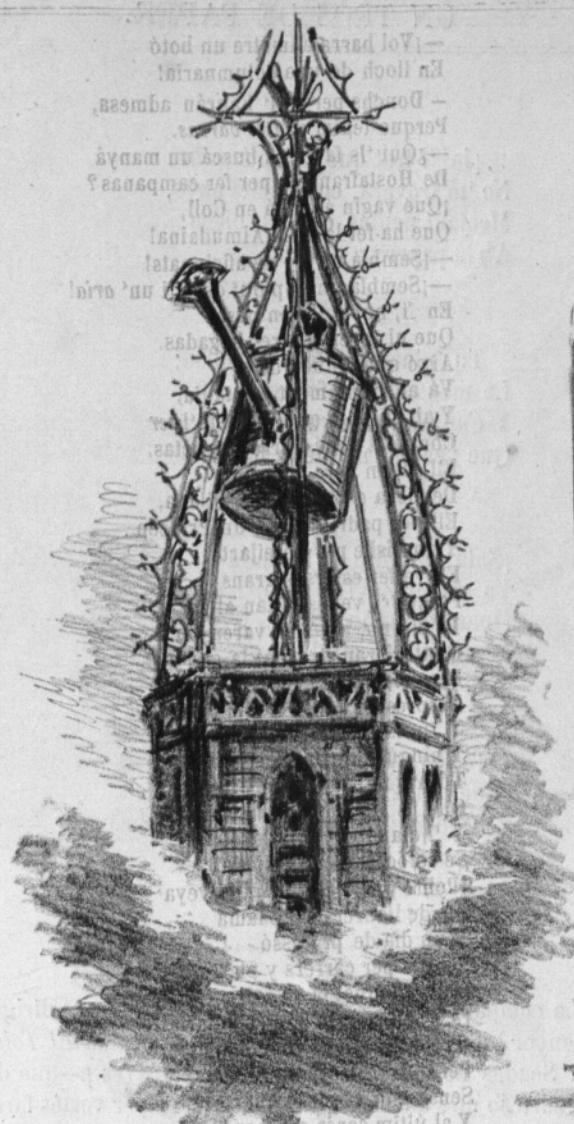
Lo mes passable del teló es l' últim terme, y aquest es un conegut plagi de Pironeissi.

En suma: Prescindint de la idea y fins del modo de portarla á cap, lo decorat, en general, careix també d' execució, qualitat que es avuy tan estimable en la pintura decorativa.

La cosa s' allarga y deixarem d' enraonar de lo ridicul, que es l' escut penjat ab cordas, tot l' or del teló mès fals de la mitologia y altres coses que me las guardo pera fer correr lo llapis en l' altre plana.—T. PADRÓ.

ACTUALITATS.

RESTAURACIÓN DEL TEATRO DE SANTA CRUZ

Fac-simile del Teló de boca del Teatro de Santa Creu.

A LA ESQUELLASSA EULARIA.

SONETO.

Al paladar la mel ¡quánt saborosa,
Per la enginyosa abella travallada!
Y per l' oido meu ¡quánt regalada
La parla de una noya carinyosa!
Se recrea la vista molt joyosa
Mirant una planura conresada,
Per cristallinas ayygas ben regada,
Y en blats y árbores fruyters ben abundosa:
Y mes que tot aixó n' es deleytable
Del dolsissim rossinyol la melodía,
Que canta allá del bosch en la espessura:
Mes res à la veu teva es comparable,
Que es música del cel de una armonia
Que à l' ànima transporta de dolsura.

S. S.

TEATRO PRINCIPAL.

Varem prométrer à nostres lectors dir alguna coesta sobre cada un dels actors de la companyia, y com sabem allò de à sants y à minyons, etc. ab l' objecte sols de ferho, varem à véurer *El sueño del malvado*, melodrama de argument mes inverosímil que una semana ab tres dijous, y del qual l' empresa va tenir à bè regatejarnos los *espectres*, que sempre era una distracció.

Lo senyor Mata, que travalla ab sé, fòra del cas que saigués escullir *bonas obres*, que es una virtud tan bona com aquella. Y ara que parlem d' aquet senyor, debem advertir li que desitxariam no abusés tan de aquella mitja rialleta ab la que dóna à comprender certa naturalitat exagerada, fent semblar massa comedia la que déu procurarse sembli realitat.

Agrebiom à la senyora Liron la bona voluntat ab que representa, pero pera acontentar al públich, no basta la bona voluntat tota sola.

Si la senyora García procurés estudiar una miqueta mes lo seu paper, tal vegada no 's veuria en lo cas, quant se equivoca, de dir al apuntador *nada oigo*, de manera que 'l públich ho senti. Aixó es una opinió com qualsevol altre.

No 'ns agrada ficarnos en las interioritats dels teatros, pero sembla que 'l senyor Compte, no pót surtir à compte à la empresa.

No sabem esplicarnos com lo senyor Cepillo no 'ns va agradar en lo paper de *Comendador*, pues en totas las altres parts que l' ho habem vist, nos ha semblat la estàtua del Comendador tan en la entonació com en lo accionat.

Senyor autor del pseudònim que se 'm va dirigir à la redacció: ¿queda contestat?

Fins un altre dia.

PAU BUNYEGAS.

¡Son tos ulls dos estrelletas,
Y ton llabi un pinyonet!
¡Per go pinyonets y estrellitas
Menjo en compte de sideus!

II.

Des que tu te n' ets anada
De mos ulls no aixugo 'l plor.
¡Per go 'm diuhen, des que 'ts fora,
En Josepet dels ulls molls!

III.

¡Ab tu de nit sempre penso!
¡Ab tu de nit penso sols!
De dia.., no m' ho permeten
Las mevas ocupacions.

IV.

¡Ja dels arbres cat la fulla,
¡Ja se 'n van tots los falsiots!
¡Ja eridan las castanyeras
Y m' apuntan panallons!

V.

¡Ja 'l fret que tenim à sobre
No 'm trovará, com molts anys,
Menjant neulas com un bisbe
Ab la paperina al cap!

VI.

Tu, nineta, n' ets lo misto;
Lo meu cor una foganya;
Y *Cupidu*, la cuynera
Que ventant manté la flama.

VII.

¡Sota un arbre de la Puda
Va neixer jay! lo amor meu!
Quant del mòn fassi un pessebre
Posaré allí el naixement.

VIII.

¡Adèu! ¡Adèu, nina meva!
¡Adèu que me 'n vaig! ¡Adèu
Perque tinch l' arrós à taula
Y à mi m' agrada cruet.

S. P.

La companyia del *Teatro del Odeon*, hábilment dirigida pel senyor Villahermosa, posa en escena lo drama *El Toison roto*. Segons notícies, la direcció no plany res perque dita obra surti lo mes acabada possible. Mirin: per vostès farán.

La campana va pujarse divinament. Veurem ara si 's lograrà baixarla ab tanta fortuna.

En la fatxada del Teatro Principal s' han pintat las pedras, de manera que figurin pedras. No es estrany: jo coneixia un boig que va fer bronzejar un candelabro de plata.

Senyor Batista, ¿qué s' ha casat algun viudo?

— Pót ser sí: ¿per qué ho pregunta?
— Si acas déu ser algun viudo molt coneget.
— ¿Per qué vol dir?
— Home, perque veig que s' entretenen à fer esquelots desde 'l campanar de la Catedral.

Escriuen de Manresa que en una hora d' allí hi ha una col de quatre à cinch pams d' alsada per vint y sis de circumferencia. ¡Ja es pessa!

Corra la veu de que l' Ajuntament de Barcelona té determinat enviar à buscar una fulla d' aquesta col, pera enbolicarhi la campana Eularia.

Un pagés va venir aquí à passar las festas de Nadal. Lo home, no sabent qué fer, un vespre s' atura devant d' un cartell del Principal y llegeix (del modo que sabia).

Funcion etc. La companyia lírica pondrà en escena la ópera *bufa...* y aquí lo pobre va llegir: Lo PERA BUFA. Ja podeu pensar si 'n quedaria d' aturdit.—¡Bah!—pensà ell, aixó es que aquet Pera déu tenir molt buf y l' enseny.

Treu los quartos de la bossa, compra una entrada y s' hi fica.

La funció ja li agradava molt, pero espera que espera y en Pera no surtia may à busfar res.

Cap à los últims intermedios pregunta à los del costat: —¿Saben quánt busfará en Pera? ¡Ningú 'l va entendrer!

Algun d' aquets que 'ls agrada divertirse ab pagesos burros, l' hi va comensar à fer broma.

Ell, que va entendrer que 's burlaban de lo que havia dit, contesta que es cert que en Pera ha de busfar y que si vol 'ls hi apostar una unsa.

Un senyor dels que se'n burlaban veient que 's podia pescar una groga ab tanta facilitat, l' hi admet la posta y ell y lo pagés per mes seguritat van posar cada hu una unsa en mans d' un concurrent.

Se va acabar la funció, y quant ja lo senyor triunfant

anava à arreplegar la moma, baixa magestuosament la aranya del mitx que llavors encara era d' oli y se sent una veu que diu: —¡Bufa, Pera! y un mosso que hi havia en lo pati busfant va apagar los llums.

Lo pagés va guanyar la posta.

SÍMILS.

— En qué se sembla 'n Pitarra al Ajuntament de Barcelona?

— En qué ha fet *La Esquella*.

— En qué se sembla la campana al actor Mata?

— En que sempre toca ab lo mateix to.

— En qué se sembla un cabell ab lo conde de Reus?

— En que es *prim*.

— En qué se semblan las monedas francesas à las funcions públicas?

— En que n' hi ha de franch.

— En qué se sembla la campana Eularia à las fillas de Elena?

— En que de tres cap ha sigut bona.

— En qué se sembla la campana à un borratxo?

— En que no está à to.

CHARADA.

Visch de renda de ma *prima*,
visch guardat per ma *segona*,
dos y *tres* linch sempre bona
per tot hom que à mí m' estima.
Valgat *dos* y la *primera*
si à robar la *prima* vás
que ma *segona* en tal cas
te mostrerà sa quimera.
Tersa y *prima* molt se abonen
per Nadal quant fan geladas,
y en estiu son molt buscadas
per la fresca qu' ellas donan.
Lo meu tot sab fè enfadar,
també à voltas divorceix
mes luego que un lo coneix
es fácil de fer callar.

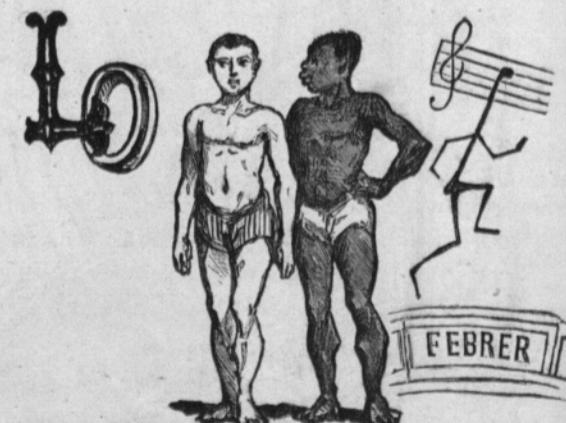
Solució de la charada anterior.

ANIMALOT.

Solució del geroglífich anterior.

No hi ha cap casament pobre, ni cap mort rica.

GEROGLÍFICH.

La solució 's darà en lo número que vé.

Ara dissimulin.

E. R. — Casimiro Miralles.

Barcelona. 1865.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia, Pa... Escudillers, número 4.